

Emma Darcy
SVAJONIŲ JAUNIKIS
Romanas

Versta iš Emma Darcy, Billionaire Bridegroom,
2003

© Emma Darcy, 2003

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia
forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet
koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Paulina Raeside, vertimas iš anglų kalbos,
2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© Svajonių knygos, 2006

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

"Tai bent! Tikrų tikriausiai milijono dolerių vertės dvaras! Aukščiausia klasė", - mąstė Serena Fleming, vairuodama furgoną pro idealiai nupjautą veją aplink specialaus projekto namą, kuriame gyveno Andželina Giford, viena iš jos sesers klienčių. Mišelės naminių gyvūnėlių kosmetikos salonas pritraukė nemažai turtuolių, besinaudojančių teikiama mobiliąja paslauga, tačiau šios vietos, Serenos akimis, nepalyginsi su kitomis, kurias jai teko aplankyti, pasiimant išpuoselėtus šunelius ir kates!

Mišelė pasakojo, kad ši vietovė buvo pradėta eksploatuoti vos prieš ketverius metus. Nėra ką kalbėti, Gifordai išties atsikando gerą gabalą nekilnojamojo turto: trys akrai kalvos viršūnėje, iš kur atsiveria puikus vaizdas į terigalo paplūdimį ir vandenyno platybes. Jokio formalaus sodo, tik keletas meistriškai pasodintų palmių, tų didžiulių, tvirtų, ananaso formos palmių, kurių viršūnėse veši lapų karūnos. Turėjo pakloti gerą krūvą pinigų už suaugusių medžių pervežimą ir pasodinimą, bet ir taip aišku, kad visa vieta atsiėjo nemenką sumelę.

Žavų vaizdą užstojo namas, prie kurio ji pri-

siartino ir kuris vakarinėje pusėje tarsi atitvėrė kiemus. Serena sumetė, kad visi langai turėtų išeiti į šiaurę ir į rytus. Net sienos suprojektuotos įdomiai ir nudažytos tamsiai mėlynai, sodri kreminė apdaila tarsi atkartojė jūros ir smėlio spalvas.

Ji sustojo prie paradinių durų, išjungė variklį ir iššoko, vildamasi susitikti su šio projekto autoriumi. Jis - Nikas Moretis, gana garsus architektas, be to, Andželinos Giford brolis. Jos vyras ištraukė ją į užjūrio kelionę. Talentingasis Nikas buvo paliktas prižiūrėti namus ir Andželinos numylėtą kalytę Kleo, kuriai kaip tik ši rytą ir buvo paskirtos šampūno ir žirklių procedūros.

Be abejo, jam patogų čia. Vietos laikraštis paskelbė, kad jo projektas laimėjo miesto parko įkūrimo konkursą. Tame į Brisbein Voterį atsiveriančiame plote turėjo išdygti įvairūs paviljonai. Lengviau ir negali būti vadovauti darbui, kai iki būsimo parko - vos pusvalandis kelio.

Serena paspaudė durų skambutį ir laukė. Laukė. Žvilgtelėjusi į laikroduką nustatė, kad jau praėjo dešimt minučių nuo paskirto devintos valandos susitikimo. Ji mygtelėjo skambutį dar kartą.

Iš savo patirties (anksčiau dirbo kirpėja ypač madingame sidnėjaus salone) ji žinojo, kad turtuoliai nesilaiko grafiko ir tikisi, kad vos atvykę bus iš karto pasodinti į kėdę. Piktai atsidususi ji jau neabejojo, kad ir čia, centrinėje pakrantėje, už gero pusantros valandos kelio į šiaurę nuo sidnėjaus, galioja tie patys įstatymai. Turtuoliai manė, kad kiti turi jų laukti. Tiesą pasakius, visas pasaulis turi suktis aplink juos.

Tokie, kaip ir buvęs jos sužadėtinis...

Niūriai mintijant apie tai, ko iš jos tikėjosi Lajelas Dankanas, staiga prieš nosį virstelėjo durys.

- Taip? - šiurkščiai pasitiko kažkoks galvijas.

Serenos lūpos atvipo. Vešlūs juodi plaukai susitaršę. Apšepęs smakras atrodė įžūliai. Raumeningas, perdėm vyriškas kūnas tik su egzotiškomis šilkinėmis trumpikėmis. Ir jeigu ji neklysta... *ne, tik nežiūrėk ten!* ji atplėšė akis nuo gluminančio kalno prie kirkšnies ir giliai įkvėpusi rūščiai pažiūrėjo į piktas tamsias akis, įrėmintas juokingai ilgų ir tankių blakstienų. Per didelė prabanga vyrui!

Žinoma, italas. Nieko kita ir nesitikėk iš tokios Niko ir Andželinos pavardės. Morečiai.

- Aš - Serena iš Mišelės naminių gyvūnėlių kosmetikos salono, - prisistatė ji.

Susiraukęs jis dar labiau grėžė ją tomis tamsiomis akimis: mėlynakė, daili nosytė, putlios lūpos, smakre - nežymus skeltukas, neklusnios šviesių plaukų sruogelės veržte veržėsi iš kasos. Jo žvilgsnis nukrypo į trumpą palaidinukę, išryškinančią išdidžiai pūpsančias krūtis, ir džinsinio audinio šortus, kuo puikiausiai atidengiančius ilgas grakščias kojas. Serena staiga pasijuto beveik tokia pat apsinuoginusi kaip ir jis, tik, žinoma, kur kas padoriau apsirengusi.

- Ar aš jus pažįstu? - sulojo jis.

"Turbūt praėjusiame gyvenime jis buvo dobermanas", - pagalvojo Serena ir staiga apstulbo, atpažinusi jį.

- Ne! - pernelyg skubiai atsakė ji, neleisdama jam atsekti jokio ryšio.

Viskas įvyko prieš mėnesį... Visą prakeiktą mėnesį ji nėrėsi iš kailio, gramzdindama praeitin vis dar šviežius išgyvenimus: sužadėtuvių su Lajelu nutraukimas, darbo metimas, išvykimas iš sidnėjaus, priebėga ir žaizdų laižymas pas seserį. Ir vien tam, kad netikėtai susidurtų su tuo *architektu*...

Ji jautė ir kaktą, išrasojusią prakaitu, ir kraujo atoslūgį iš veido, o protas klykte klykė dėl tokios neteisybės. Ji sugniaužė kumščius, kurie tik ir laukė, kad juos paleistų į darbą. Viena šviesi blaivaus proto gijelė įtikinėjo, kad tai buvo ne Niko Morečio kaltė. Jis tebuvo prietaisas, nubraižęs tikrąją jos ateitį, jeigu ji, tarsi ta pelenė, būtų sėkmingai ištekėjusi už princo!

Tai su *juo Lajelas* kalbėjosi *tą vakarą*. tai šitas vyras nusistebėjo, kad Lajelas Dankanas, girdi, nuostabiai geras turto agentas, išsirinko į žmonas tikrai kirpėją. Serena girdėjo Lajelo atsakymą. Šitaip sudužo rožiniai akiniai, šitaip sutrupėjo visos iliuzijos. Ir šis vyras girdėjo, ką Lajelas pasakė, užtat ji ir puolė apsimitinėti, kad išvengtų pažeminimo.

- Kadangi nepažįstu jūsų... - beviltiškai gynėsi ji.

- Nikas Morelis, - užgaudė jis.

- ...nežinau, iš kur jūs galite pažinoti mane, - kategoriškai užbaigė ji.

Jis matė ją viename pobūvyje pas Lajelą, tačiau niekas jų nesupažindino. Be to, tuomet ji atrodė žavingai, ne taip *au naturel* kaip šįryt. Jis garantuotai nesuos. Visiškai kita aplinka. Nors ji ir paneigė bet kokį jų susidūrimą praei-

tyje, jis tebesiraukė, bandydamas ją atpažinti.

- Atvažiavau pasiimti Kleo, - guviai pareiškė ji, niršdama dėl tokio bjauraus atsitiktinumo ir trokšdama kuo greičiau nešti kudašių iš čia.

- Kleo, - kažkaip nerišliai pakartojo jis.

- Kalytę, - rėžė ji.

Atšiaurus gražus veidas kaipmat pasikeitė, susimąstymas dėl jos tapatybės žaibiškai peraugo į susierzinimą.

- Tą pabaisą! - paniekinamai nusišaipė jis.

Kraujas vėl plūstelėjo į galvą, ir Serenai net akyse suraudonavo. Pats laikas šitam snobui atseikėti tokią pačią maloningumo dozę.

- Nepasakyčiau, kad tokią švelnią ir mažą australišką šilkinį terjerų kalytę būtų galima vadinti pabaisa, - išdidžiai pareiškė ji.

- Švelnią! - jis švystelėjo jai prieš akis raumeningą dilbį, išvagotą ilgų ir gana gilių įbrėžimų. - Štai ką ji man padarė!

- Mmm... - vietoj užuojautos jam Serena mintyse paplojo terjeri už, matyt, pelnytą pagražinimą. - kyla klausimas - ką jūs jai padarėte?

- Nieko. Tiesiog norėjau išgelbėti tą bjaurų padarą, - piktai pasakė jis.

- Nuo ko?

Kadangi šita kvota jam nepatiko, jis nutaisė

atitinkamą grimasą.

- Kai ją užkėlė ant čiuožyklos prie baseino, ji nučiuožė į vandenį ir ėmė blaškytis. Priplaukiau ją iškelti ir...

- Kaip žinote, šunys moka plaukti.

- Žinau, - suurzgė jis. - viską dariau instinktyviai.

- Ir ji išraižė jūsų rankas instinktyviai. Ji tiesiog išsigando, kai buvo palikta čiuožti.

Dar viena grimasėlė jo veide. Kaipgi kitaip, juk pasijuto patekęs į keblią padėtį!

- Paprasčiausias pokštas.

Serena nė nemanė paleisti jo nuo kabliuko. Kilstelėjusi antakius išdrožė:

- Kai kurie žmonės keistai supranta, kaip reikia pokštauti su gyvūnėliais.

- Nepamirškite, kad norėjau ją išgelbėti, - jis bandė įvertinti žiaurią potekstę. - ir leiskite priminti, ne *ji* liko žaizdota.

- Malonu girdėti. Tik manau, kad turėtumėte pergalvoti, kas čia yra pabaisa. Gerai apsižiūrėkite, su kuo ketinate susidėti ir kaip jie elgiasi su tais, kuriuos laiko žemesnėmis būtybėmis.

Tulžingas patarimas pats nuslydo nuo liežuvio. Serenai nerūpėjo, kad jis jam nepatiks.

Laikas kam nors gerai papurtyti gražiai įdegusį privilegijuotą kailį. Ji vis dar niršo ant Lajelo, kam tas aptarinėjo ją su šiuo vyru, aiškindamas, kokios žmonos jis norėtų - nekonkuruojančios kirpėjėlės, kuri būtų dėkinga, kad ištekės už jo, bus paklusni namų šeimininkė ir niekuomet neklausinės, ką jis veikia. Kaip geriau bepasakysi, kad ji - *žemesnė būtybė!*

Bet ji turbūt per toli įsivažiavo kritikuodama. Galų gale Nikas Moretis atstovauja vienai iš nuolatinių jos sesers klienčių, kurioms nė motais, kiek kainuoja graži šunelio išvaizda. Tokios klientės Mišelė nenorėtų prarasti. Nesvarbu, kad nuostabūs architektas sukretė ją nuo galvos iki kojų. Verslas yra verslas. Ji kuo švelniausiai nusišypsojo.

- Ponia Giford užregistravo Kleo salone šiam rytui. Gal atvestumėte ją man?..

- Salone, - niūriai pakartojo jis. - ar jūs ten karpote nagus, ar man vežti ją pas veterinarą?

- Mes tikrai apkarpome gyvūnėliams nagelius.

- Tai prašom ir apkarpyti, kai paimsite ją savo globon, - bambėjo jis. - ar turite jai pavadėlį?

Serena pakėlė antakius.

- Ar Kleo neturi savo?

- Aš prie tos kalės nesiartinsiu tol, kol nebus nukarpyti nagai.

- Puiku! Atsinešiu iš furgono.

Reikia pamanyti: šitoks galiūnas virpa prieš miniatiūrinę kalytę! Ji tik pakraipė galvą dėl tokio absurdo ir pasiėmė iš automobilio pavadėlį bei paketėlį su šviežia bekoniena, kuri visada praversdavo, kai tekdavo papirkti užsispyrusį šunį. Serenai knietėjo pademonstruoti savo pranašumą prieš Niką Moretį, nesvarbu, kad tai susiję tiktai su maža švelnia kalyte.

Jis lūkuriavo prie paradinių durų, vis dar nepatenkintas įvykusi susižodžiavimu. O gal jam pagirios? Matyt durų skambutis išvertė jį iš lovos ir jam dar sunku išvysti dienos šviesą. Serena pasiuntė džiugią šypsena, tarsi prikišdama jam netikusį humorą.

- Ar norite nuvesti mane pas Kleo, ar pats išvysite ją iš namo?

Aršiai sužybčiojęs akimis dėl pastarojo pasiūlymo, jis pabandė išlaikyti orumą, nors ir vilkėjo vien trumpikes.

- Galite ir pati gražiausiai ją susigauti, - pareiškė jis, rankos mostu kviesdamas Sereną į vidų.

- Vienas juokas, - atšovė ji, širdyje džiūgaujama, kad jis tvirtai sukando dantis.

Teisybė, praeinant pro jį, jos pulsas sutankėjo. Nikas Moretis skleidė agresyvų vyriškumą, kuris sudrumstų kiekvienos moters dvasios ramybę. Serena nuramino save manydama, kad jis gali būti gėjus. Daug menininkų gėjų. Iš tikrųjų jis atrodė toks pat nemalonus, paniuręs ir didingas, kaip ir tie žavūs modeliai gėjų kalendaruose, kurių buvęs jos darbdavys buvo prikabinėjęs savo kirpykloje.

Ausyse tebeskambėjo tajaus svaičiojimai: "nuostabūs krūtinės raumenys, lygutėlis pilvas, dėl tokių šlaunų galima ir numirti..."

Visi seniai girdėti tauškalai išdulkėjo iš galvos, kai jos dėmesį patraukė interjeras. Prieškambaris - tarsi avanscena: vaškuotos grindys, pakraščiuose pasakiškos urnos. Porą laiptelių aukštyr, ir patenki į didžiulį atvirą gyvenamąjį plotą, kuriame bemaž kiekvienas baldas - ultramodernaus meno kūrinys. Tokius ir įsivaizduoti sunku.

Už viso šito stiklinė siena, pro kurią buvo matyti didžiulė dengta veranda ir prabangus spa, iš kurio į puikų baseiną leidžiasi liūdnai pagarsėjusi slidžioji čiuožykla. Niekur nesimantė nei būdos, nei pačios kalytės, kurią reikėjo

pasiimti.

Ji kausiamai grįžtelėjo per petį į vyriškį vienam, kad nutvertų jo žvilgsnį, įsistebeilijusį į jos užpakalį. Ji pajuto širdies permušimus. Nikas Moretis negalėjo būti gėjus. Gražios sėdynės iškilumai traukė tikrai heteroseksualų akį. Sereną dažnai nervindavo ją lydintys švilptelėjimai.

Nieko čia patrauklaus. Tiesiog geras jos raumenų tonusas, niekur nė žymelės celiulito. Paprasčiausiai jos sėdynė buvo labiau išryškėjusi dėl liemens įlinkio. Aišku, mūvėdama šortus ji atkreipia daugiau dėmesio, tačiau nemato reikalo slėpti savo kūno formų. Reikia džiaugtis, kad per džinsinį audinį nejaučia gnybčiojimų, kuriuos kartkartėmis tekdavo pakęsti sidnėjuje, belaukiant, kol prie pėsčiųjų perėjos užsižiebs žalia šviesa.

Jai nepasisekė, kad Lajelas Dankanas viso labo tebuvo *užpakalio* gerbėjas, tarsi šita moters kūno dalis būtų seksualesnė negu didelės krūtys ar ilgos kojos, ar dar kas nors, kas traukia vyrų dėmesį. "svarbiausia", - kaip jis pareiškė Nikui Morečiui. Vien prisiminus Sereną išmušė karštis. Nejaugi jis atpažino *šitą* jos kūno dalį?

- Kur galėčiau rasti Kleo? - nekantriai burbte-

lėjo ji, gražindama jo dėmesį prie reikalo.

Nors jis ir pakėlė akis, tačiau vėl susiraukė, tarytum būtų atitrauktas nuo ypatingą nerimą keliančio reikalo.

- Nežinau, - irzo jis. - aš ką tik iš lovos...

- Kas čia pas mus? - staiga pasiteiravo arogantiškas, aristokratiškai tingus moteriškas balsas.

Serena vėl pasišiaušė ir kaipmat grįžtelėjo atgal. Nepažįstamoji įplaukė į kambarį, matyt, iš miegamojo sparno. Ji vilkėjo priglundusiu, austrių spalvos šilko ir nėrinių negližė, kuris vos dengė šlaunis. Viena ranka tingiai taršė ilgus rusvus plaukus. Tokia linksma šypsenėlė tikrai papuoštų kokio nors madų žurnalo viršelį. Ir ne vien šypsenėlė. Aukšta liekna figūra atitiko visas modelio proporcijas.

- A... Džastina... - Nikui Morečiui širdyje net palengvėjo.

"Vardas kaip tik jai", - sarkastiškai pagalvojo Serena.

- ...ar nematei Kleo? Šita... A... Ponia... Atvažiavo pasiimti ją kosmetinei procedūrai.

Jis pamiršo jos pavardę. Tipiška! Jo visuomeninė padėtis leidžia tokių niekų neprisiminti. Ir gerai, o tai dar prisikastų prie praeities....

